

Параходътъ порѣше вълнитѣ и летѣше къмъ милата земя. Още малко и той ще бжде тамъ.

Той нѣмаше никаква работа въ Солунъ. Щомъ излѣзе въ града, ще потърси кола или конь и ще тръгне за родното мѣсто. Отъ Цариградъ той бѣше писалъ у дома си, че се връща. Какъ трѣбва да сж броили днитѣ. Колко души ще сж питали, кога може да пристигне? Сънъ не трѣбва да ги хваща, като мислятъ за него. Колко пѣти ще излизатъ на улицата като зачуятъ кола, да видятъ да ли не иде!

Чинѣше му се, че ги вижда. Тичатъ на среща му, запхтѣли и луди отъ радостъ. Чуеше сърцата имъ като туптятъ. Очитѣ имъ свѣткатъ, лицата имъ сж плувнали отъ червенина. Той ще отвори прегръдкитѣ си и всички ще увиснатъ на шията му. Ще искатъ да говорятъ и отъ радостъ не ще могатъ да си кажатъ дума.

Приливаше отъ радостъ на гърдитѣ му, като мислѣше за тая минута и нѣщо усѣщаше да го притиска тамъ. Какъ би искалъ да има нѣкой, съ когото да си приказва, за да му олекне! Всички бѣха наоколо люде чужди нему и биха се чудили на ума му, ако седнѣше да имъ разправя, какво го вълнува.

Той се мжчеше да се замисли за друго нѣщо. Станѣше, вгледаше се въ нѣкой островъ, който се синѣше на далече въ необзоримий кржгозоръ, въ нѣкоя ладия, която се покажеше отъ нѣкжде, като нѣкой лебедъ, който тихо лети между небето и морето. Прохладенъ вѣтъръ полѣхваше въ гърдитѣ му и вълненията му се успокояваха полека-лека. Върнѣше се после на мѣстото си, отворѣше багажа си и преглеждаше подаръцитѣ, които бѣше купилъ